

"Nova Doba"

GLASILO JUGOSLOVANSKE KATOLIŠKE JEDNOTE

Lastina Jugoslovanske Katoliške Jednote.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Cene oglasov po dogovoru

Naročnina sa člane \$0.72 letno; sa nečlane \$1.50, sa imovinstvom \$2.00

OFFICIAL ORGAN

of the

SOUTH SLAVONIC CATHOLIC UNION, Inc., Ely, Minn

Owned and Published by the South Slavonic Catholic Union, Inc.

ISSUED EVERY WEDNESDAY

Subscription for members \$0.72 per year; non-members \$1.50 per year

Advertising rates on agreement

Naslov za vse, kar se tiče lista:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave. Cleveland, O.

Volume III. 83 NO. 7.

Cenimo sebe in svoje.

V prvi vrsti je naša dolžnost, da cenimo in spoštujemo deželo, katero smo si izbrali za svojo novo domovino. Prišli smo v to deželo prostovoljno, nihče nas ni vabil, nihče nas ni silil, če izvajamo seveda, da so nas silile k izselitvi slabe življenjske razmere naše nekdanje domovine. Prišli smo v Ameriko, ker smo pričakovali tu boljših življenjskih pogojev. Nismo jih našli vsi, toda najbrže jih je našla večina naseljenikov, ker sicer ne bi bila tu ostala. Ladije preko Atlantika namreč vedno plovejo. Da so povprečne življenjske razmere v Ameriki boljše kot v stari Evropi, najbolj jasno dokazuje dejstvo, da je velika večina rojakov, ki je odšla v Evropo po zaključku vojne, z namenom tam ostati, prišla nazaj. Primerjali so pač življenjske razmere tukaj in tam, in odločili so se za vrnitev v Ameriko. S tem seveda ni rečeno, da se tu cedi med in mleko. Za dolar je treba trdo delati. Poleg tega tudi ni vselej dela za tiste, ki bi radi delali. Brezposelnost se od časa do časa pojavi v vsaki industriji, v večji ali manjši obliki. Čez noč se take razmere ne morejo odpraviti, toda polagoma se le izboljšujejo. Če pogledamo za par desetletij nazaj, priznati moramo, če smo odkritosrčni, da ljudske mase žive v boljših razmerah danes kot so nekdanj. Ves razvoj v naravi gre svojo pot korakoma in ne skokoma.

Razmere, ki vladajo danes, so nedvomno v mnogih slučajih potrebne izboljšave. K izboljšanju pa ne bo pripomogel tisti, ki samo na strani stoji in zmerja in kritizira. Treba je, da postanemo dobri državljani in se udeležujemo tam, kjer sodimo, da bo naše delo največ zaleglo. Pri tem ne bodimo nepočakljivi in ne obupujemo, če se naše želje ne uresničujejo preko noči. In ne glejmo vedno črnih strani življenja, ker to vodi v obup, kar pomeni duševni in večkrat tudi telesni samomor. Glejmo in vpoštevajmo tudi to, kar ima življenje, kar ima ta dežela lepega in dobrega. To nas bo navdalo za zaupanjem v življenje, z ljubeznijo do naše nove domovine; to nas bo navdalo z veseljem za delo, ki je potrebno za izboljšavo neugodnih razmer. Le na ta način bomo živeli življenje, ki je vsaj deloma dostojno človeka, in le na ta način bomo, svojim zmognostim primerno, pripomogli k izboljšanju obstoječih razmer in k rasti in blagostanju te dežele. Na ta način bomo vredni nasledniki tistih, ki so ustanovili to veliko republiko, doprinesli bomo svoj del k njeni sreči, in se izkazali hvaležne za življenjske prilike in pogoje, ki nam jih nudi.

Cenimo pa tudi to, kar je naše v ožjem smislu, to je vse, kar je delo nas Slovencev, oziroma Jugoslovenov. Ni se nam treba sramovati naroda iz katerega izhajamo, kajti bolj pridnega, varčnega, gostoljubnega, nadarjenega in poštenega naroda ne najdemo pod solncem. Primeroma svojo mu številu in prilikam, v katerih smo živeli, smo imeli in še imamo dovolj velikih moči. Tudi v tej deželi najdemo že danes ljudi naše krvi in jezika na odličnih mestih, katerim ne delajo nečasti. Ponosni bodimo na naše Narodne Domo-ve, na naše podporne in kulturne organizacije in druge ustanove. To vse je sad našega dela, naših duševnih zmognosti. Koristilo bo nam in našim potomcem, v prenešenem pomenu pa tudi tistim, katero smo si izbrali za našo novo domovino.

Končno bodimo ponosni tudi na našo J. S. K. Jednoto. Sad je našega dela in dela tistih, ki so se trudili pred nami, in pred nami odšli in kraje od koder ni vrnitve. Lep in plemenit je namen te naše podporne organizacije, dostojna in poštena je njena pot. Naša Jednota se ne spušta v nikake spekulacije, niti v verske ali politične prepire. To prepušča drugim skupinam, ki imajo druge smernice. Z občudovanja vredno točnostjo izplačuje naša podpora organizacija svoje obveznosti, poleg tega pa skuša širiti med svojimi člani idejo bratstva in tolerance. Njena vsestranska rast in zadovoljnost njenih članov dokazuje, da je na pravi poti. Kdor sam sebe ne ceni, ne more pričakovati, da bi ga cenili drugi; zato gre delo J. S. K. Jednote tudi za tem, da ohrani svojim članom slovensko in slovansko zavest, ob enem pa jih vzgoji za dobre ameriške državljane. Amerika je tista čudovita dežela, kjer je to mogoče. — Bratje in sestre! Ali podpora organizacija kot je J. S. K. Jednota ni vredna, da privedete pod njen prapor svoje prijatelje in znance?

PREDPUSTNA

Ala, Kurent, pa zagodi, pa zapiskaj na piščalko, da se razvedrimo malce, da zaplešemo po podi!

A če nočeš, pojdi z Bogom, z bogom, ali s kozjim-rogom; meni svira dobra volja — to je muzika najboljša!

(Oton Župančič)

MI ZAPISNIKARJI

(A. J. T.)

Zelo važen je, a vse premo- lo spoštovan stan pisarjev in zapisnikarjev. To vem in trdim iz skoro dvajsetletne lastnoročne izkušnje. Tam pod visokimi gorami države Utah, kjer tako omamljivo duhti divji pelin, sem delal prve zapisnikarske šole. Majhno je bilo društvo, a velike so bile skrb za zapisnikarja-začetnika. Po par letih sem že toliko avanziral, da sem postal zapisnikarski asistent prave, honest to goodness konvencije. To je bila prilično taka šarža, kot kaplar v jugoslovanski vojski. Se nekaj let učenja in povzpela sem do pravega konvencionalnega zapisnikarja prvega činovne- ga razreda, tam ob jezeru Michigan. Pozneje so se vrstile zapisnikarske službe kot ministrstva v Franciji. Kratke so bile in pisane kot kočevski grchi. Plače so bile večinoma le nekake napitnine, toda nagrade v obliki kikanja so bile sijajne.

Izjemo je tvorila le sloveča združevalna konvencija, ker takrat so bile plače stoprocentne, kikanje pa le 50 procentno. To je bilo mogoče le vsled tega, ker sva bila jaz in moj tovariš odgovorna le za zapisnik ene dnevnice seje. Popoldanska zapisnikarja sta bila deležna ostalih 50 procentov kikanja. In takrat se je zgodilo, da se prišlo v zapisnik uši. Uši pa niso dobrodošle niti na cvetlicah in zelenjavi, niti na grmovju in drevju, najmanj pa v zapisniku. Neki delegat je stresal jezo nad ušivim Clevelandom, in tako se je zgodilo, da so uši zalezele v zapisnik. Potem je bila huda jeza, ker se je dovolilo ušivim izrazom na konvenciji. Se hujša pa, ker so uši prišle v zapisnik. Seveda je bila to vnebovljoča nedoslednost. Delegat je sicer z uspehi, oficijelno življenje poklical, zapisnikarja sta jih uvrstila v zapisnik, in uši so bile tam, črno na belem, in nič si niso mogle pomagati. Dasi nezaželjene državljanke, imele so tam domovinsko pravico. Se le ko jih je njih duševni oče z obžalovanjem in oficijelno odklical, so bile supendirane, oziroma črtane iz zapisnika. Uši niso dosti pridne, a najhujše je, če se zagrizejo v zapisnik.

Zapisnik je uradni dokument in kot tak služi tudi na sodni- ji v slučaju kakšnih sporov. Če ni slavna zbornica preveč sitna, pametni zapisnikarji namenoma kaj preslišijo. Tako sem na primer poznal društvene zapisnikarje na državni Kansas. V tej idilični deželi solčnih rož, ki nikdar ni zapisal običajnega predsedniškega nagovora: "Alston, kurčecis, bratje — osli..." Pa se dobijo zapisnikarji, ki so precej avtokratični in zapisujejo vse mogoče pihače pod grape juice in vse mogoče igre in srecikanja pod šaljivo loterijo. Samo malo zasueče se beseda, pa se zmeša sled tožnikom in sodnikom. Če se figa imenuje s pravim imenom figa, je videti sumljivo; smokva pa je popolnoma dostojno in spoštovano ime, dasi figa in smokva isto pomenita. Dobri zapisnikarji so eksperti v izrazih, zato se zlata vredni; plačujejo pa jih navadno z bakrenimi centi.

Jaz ljubim zapisnikarje, ker simpatiziram z njimi radi bre, katere prejemajo zasluženost ali ugasluženost. Pa tudi neke vrste kolektionalnost čutim do njih, ker sem nekako začel mojo karijero v tej deželi z zapisni- karstvom, in ker sem pozneje pri najrazličnejših prilikah zgrizel toliko zapisnikarskih svinčnikov, da tvorijo prvi del kurjega milijona. In nedavno sem, po daljšem presledku, zopet prišel k svojem profesio- nu. Zapisnikarji namreč v enem najmlajših društev, s pla- čjo dveh dolarjev na leto.

Upam, da se bo dalo nekaj pri- hraniti za stare dni.

Zapisnikarji se delijo v tri razrede: v dobre, slabe in popolnoma zanič. Zaposliti se iz- plača samo dobre in tiste, ki so popolnoma zanič. Dobri vpi- šejo vse pravilno, tisti, ki so čisto zanič, pa sploh nič ne pi- šejo, in tako ne more priti do nespornostim.

Po zunanosti se zapisnikar- ji ne ločijo dosti od drugih državljanov; samo dobri go- vorniki se redkokdaj izcimijo iz njih. So pa tudi izjeme. Po- znam nekega eks-zapisnikar- ja, ki se je razvil v takega od- ličnega govornika, da nima več daleč do lavorjevih vencev; drugi, ki je aktiven zapisnikar je ta predpust tudi začel zelo vztrajno klatiti govorniške zvezde. Tako se morda mene kdaj prime — you never can tell... Zapisnikarje imam jaz tako rad, da jim tudi zameri- ti ne morem zlepa kaj. Eden mi je svoječasno izneveril naj- lepšo prijateljico, ki sem jo kdaj imel, pa mu nisem rekel žal besede. Malo mi je bilo si- cer hudo, pa sem si mislil, da mora pač tako biti zapisano v zvezdah ali kjerkoli. Tako sva se danes prijatelja. Sploh ima- jo zapisnikarji pri meni poseb- ne privilegije. Nikakor se mi ne zdi prav, da jih širša javnost še tako malo vpoštevata, zapi- snikarje namreč.

Sploh bi moralo slavno ob- činstvo čitati različne zapisni- ke z večjo vnemo in pozornost- jo, kot to dela dozdaj. V trdih oficijelnih školkah se včas tam najdejo pravi biseri. Tako sem nedavno čital v zapisniku neke organizacije, da je neki njen činovnik gledal s črnimi očmi. Res, tako je zapisano črno na belem, in notarsko potrjeno in zapečateno. Na vsak način je torej resnično, kajti zapisnikar je že vedel kaj je pisal, ker si cer ne bi mogel biti zapisnikar. Zapisnikar vselej ve kaj piše, pa če drugi ljudje vedo ali ne. Zakaj je dotični činovnik gle- dal s črnimi očmi, ni zapisano. Morda zapisnikarju ni bilo po- vedano, ali pa ni hotel zapisa- ti. Jaz sem malo radoveden za- kaj je gori omenjeni junak gledal s črnimi očmi, malo pa ne. Toliko radoveden pa nisem, da bi vprašal. Tako vprašanje bi bilo lahko preveč osebno. Pravzaprav mi ne gre čisto nič v nos, če je bil vzrok črnih oči lonec ali ponvica, ali kakšna druga ljubeznivost kuhinjske kraljice. To so privatne zade- ve drugih, katere bi bilo ne- smiselno mešati, ko imam z mojimi lastnimi dovolj oprav- ka. Pa še sam bi lahko dobil črne oči pri tem. Črne oči pa nam moškim ne pristajajo, in so sploh sumljive. Zenske ima- jo tudi v tem oziru posebne pri- vilegije, in pri njih se sme črne oči celo opevati. Saj vam je znana tista narodna:

"Ej ti ljuba mala, s črnimi očmi, ki skoz okno gledaš s črnimi očmi, ki srce mi vnešaš s črnimi očmi..."

In tako gre naprej brez kon- ca: s črnimi očmi. Če bi bila mesto činovnika prizadeta čir- novnica, s črnimi očmi, bi se ji divili in morda bi postali celo pesniško navdahnjeni. Pa ni bila, zato nas mučijo črne slut- nje glede vzroka črnih oči. O resničnosti zapisnika pa je iz- ključen vsak dvom, kajti za- pisnikarji ne lažejo na svojo roko. Seveda, če se jim diktira nekaj neresničnega, tudi za- pišejo, potem si pa roke umije- jo. Manj lahko zapisejo, več pa ne. Na vsak način zasluži- jo zapisnikarski stanovi vse dru- gačen respekt kot ga po na- vadi uživajo. Če bi ne bilo za- pisnikarjev, ne bi bilo zapisni- kov, zavladala bi splošna anar- hija in oglašati bi se začele trobente sodnega dne. — Res,

VSAK PO SVOJE

(Nadaljevanje s 1. strani)
li naj dodajo, da se bo glasilo \$100.000, pa se bo število ne- srečnih zakonov v deželi soln- nih rož zmanjšalo.

Doli v solčnem Los Angele- su sta dva možaka igrala golf. Pri tem sta se nekaj sprla in konec debate je bil, ko je eden igralcev potegnil revolver in ustrelil svojega tovariša, nato pa še samega sebe. Tako se najbolj temeljito rešijo vsi pre- piri in argumenti. Znati je tre- ba.

Bolgarski kralj zna voziti motorni čoln in avtomobil, po- leg tega zna tekati, jezdit, plavati in se voziti na biciklu. Še letati naj se nauči, pa bo pripravljen za vse slučaje, ka- kor se spodobijo za vsakega bal- kanskega kralja.

Če pregledate današnje iz- dajo lista, našli boste naznani- lo za piknik, ki ga priredi ne- ko društvo meseca maja. Vidi- te, to so fantje, ki verujejo v prepadanost! To je prvo ofi- cijelno naznanilo pomladi, ki je prišlo v slavno uredništvo in mene je tako srčno razve- lilo kot prihod prvega robina ali prve lastavice. Naj bi bil ti- sti piknik najboljši, kar jih je zapisanih v zgodovini novega testamenta svete prohibicije!

A. J. T.

MODERNI MOJZES

(Nadaljevanje s 1. strani)
setih mnutah, če se ga polož v pesek. Pokošena alfalfa je popolnoma suha v poldrug uri; kositi jo je seveda treba pred solčnim vzhodom.

V najbolj zapuščenem kra- ju obširne Mrtve Doline pa je nedavno zrastle 50 malih lič- nih hišic, ki so opremljene z gorko in mrzlo vodo, elektriko in vsemi drugimi modernim udobnostmi. To je delo že pre- omenjenega inženjerja in pro- spektorja H. W. Eichbauma ki je, kot ime kaže nemškega pokolenja, a pri tem poln prist- ne ameriške drznosti in podjet- nosti. Poleg omenjenih hišic je v tem puščavskem mestecu posebna jedilnica, kopalnica in plesna dvorana. Gradi se tu- di centralni hotel, katerega del se bo vporabil za nekaj muzej, kjer bodo razvrščeni različni v puščavi najdeni predmeti, ki predstavljajo ne- mo zgodovino tragedij Mrtve Doline.

Namen tega puščavskega mesteca je nuditi vse udobnost turistom, slikarjem in drugim ki si žele ogledati Mrtvo Doli- no. Prišlo se bo lahko tja na- ravnost iz Los Angelesa z av- tomobilom. Seveda bo v polet- nih mesecih mesto popolnoma prazno; življenje bo vrvelo tam le od septembra ali okto- bra do pomladi, kajti takrat se kraj toliko ohladi, da so po- noči potrebne odeje.

Lansko leto je Mr. Eichbaum ki je nedvomno precej premo- žen mož, dal presekat Pan- mint Range gorovje pri Tow- send prelazu za pot v Mrtvo Dolino. Pod silnimi razstreljivi so se drobile tisočletne skale in mehki in indijanski delavci so zgradili gladko cesto. Ko je bilo to gotovo, so postavili vrtalne stroje v najnižjem me- stu doline, kjer je kapljal čisto neznan studenček. Marsi- kateri prospektor je počival in se počivil pri dotičnem studen- cu in eden izmed njih ga je označil z železnim dimnikom, katerega je zasadil v pesek. Po tem dimniku je studenček dobil ime Stove Pipe Wells. V globini 500 čevljev so zadeli na močan vrelec, ki je zdaj obilno zaklada z vodo puščav- sko mesteca. Ko je bila voda zagotovljena so pričeli z gra- ditvijo mesteca.

Velika je bila Diana efeška, v neprimerno večji smo mi za- pisnikarji! In poleg tega smo še tako prijazni, da se sami pohvalimo...

Jugoslovanska

Ustanovljena 1. 1898

Katol. Jednota

Inkorporirana 1. 1901

GLAVNI URAD V ELY, MINN.

Glavni odborniki:

Predsednik: ANTON ZBASNIK, 4905 Butler St., Pittsburgh, Pa.
Podpredsednik: LOUIS BALANT, 1808 East 32nd St., Lorain, O.
Tajnik: JOSEPH PISHLER, Ely, Minnesota.
Blagajnik: LOUIS CHAMPA, Box 961, Ely, Minn.
Blagajnik neizplačanih smrtnin: JOHN MOVERN, 412—12th Ave., East Duluth, Minnesota.
Vrhovni zdravnik: Dr. JOS. V. GRAHEK, 303 American State Bank Bldg., 600 Grant Street at Sixth Ave., Pittsburgh, Pa.

Nadzorni odbor:

Predsednik: MOHOR MLADICH, 1334 W. 18th St., Chicago, Ill.
1. nadzornik: FRANK SKRABEC, 2418 So. 12th St., Omaha, Neb.
2. nadzornik: JOSEPH A. MERTEL, Box 1107, Ely, Minn.

Porotni odbor:

Predsednik: ANTON KOCHVAR, 1208 Berwind Ave., Pueblo, Colo.
1. porotnik: LEONARD SLABODNIK, Box 480, Ely, Minn.
2. porotnik: LOUIS RUDMAN, 1377 E. 53rd St., Cleveland, O.
3. porotnik: JOSEPH PLAUTZ, 432—7th St., Calumet, Mich.
4. porotnik: FRANK KACAR, 1231 Addison Rd., Cleveland, O.

Jednotno uradno glasilo:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Urednik in upravnik: A. J. TERBOVEC.

Vse stvari tikače se uradnih zadev kakor tudi denarne pošiljate naj se pošiljajo na glavnega tajnika. Vse pritožbe naj se pošilja na pred- sednika porotnega odbora. Prošnje za sprejem novih članov in bolniš- pričevala naj se pošilja na vrhovnega zdravnika.

Dopisi, društvena naznanila, oglasi, naročnina nečlanov in izpre- membe naslovov naj se pošiljajo na: Nova Doba, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Jugoslovanska Katoliška Jednota se priporoča vsem Jugoslovanom za obilen pristop. Kdor želi postati član te organizacije, naj se zgleda- tajniku bližnjega društva JSKJ. Za ustanovitev novih društev se pri- obrnite na gl. tajnika. Novo društvo se lahko ustanovi z 8 člani in članicami.

Dovršitev mesteca je Mr. Eichbaum hotel proslaviti s si- najnim basketom in sicer na Zahvalni dan. Povabil je na banket vse stare prospektorje z vsega okrožja in jih postre- gel z vsemi mogočimi delikate- ami. Dobili so živih morskih rakov iz Los Angelesa, in se je zgodilo nedvomno prvi v zgo- lovinu, da so se na istem kra- u servirali raki, purani in dru- ge dobrote na Zahvalni dan.

Tako je ameriška podjet- nost iztrgala Mrtvi Dolini mno- go njenih grozot, in jo napra- vila pristopno za turiste, umet- nike in raziskovalce. Moderni Mozes pa je dal Mrtvi Dolini živ vrelec hladne vode.

To so vam sarže!

O priliki poroke belgijskega prestolonaslednika s švedsko princezino Astrido, objavljeno je bilo uradno naznanilo, ki bi se v slovenščini glasilo prili- čno tako:

Poročila sta se: Njegovo Kraljevsko Veličanstvo Leopold Filip Karel Albert Meinrad Hubertus Marija Miguel, brabant- ski vojvoda, poročnik prvega gardnega polka, imejitelj sre- brne svetinje, spominske sve- tinje na svetovno vojno in po- sestnik različnih drugih odli- kovanj, rojen v Bruslju tretje- ga novembra, tisočdevestopet- vega, bivajoč istotam, najstarej- ši sin Njegovega Veličanstva Alberta Leopolda Clementa Meinrada, kralja Belgijcev, ve- likega mojstra afriškega Zvez- dnege reda, imejitelja belgijs- kega vojnega križa, Yserске svetinje, spominske svetinje na svetovno vojno in svetinje zma- govalca viteza Serafinskega re- da — in Njenega Veličanstva Elizabete Gabrijele Valerije Marije, kraljice Belgijcev, voj- vodinje Bavorske, imejteljice srebrne kolajne in spominske svetinje na svetovno vojno ter Njeno Kraljevsko Veličanstvo Astrid Sofija Luiza Thyra, princezinja Švedska, rojena v Stockholmu dne sedemnajstega novembra tisočdevestopetega, stanujoča istotam, mladoletna hči Njegovega Kr. Veličanstva Oskarja Karla Viljema, dedne- ga kneza Švedskega, vojvode Goetlandskega, generala šved- ske armade, polkovnika kra- ljevega regimenta Vestgoeta in kraljevske garde na konju, dr. med. h. c. vseučilišča v Upsali, predsednika švedskega Rdečega križa, viteza Serafinskega reda, komandirja reda Vaze z velikim križem, viteza kralja Karla XIII komandirja Leopoldovega reda z velikim križem — in Njenega Kraljevstva Veličanstva Inge- borg Sarlote Karoline Frideri- ke Vestergoetlandske, rojene princezinje Danske, bivajoče v Stockholmu.

Če vam je slabo, popijte ste- zarec vode, in spomnite se, da je recimo čisto navaden pre- torski naslov, ki si ga je želel prisluziti s trdom in učenbo- neprimerno več vreden, kot hra- ta podedovana navlaka rabi- njih "veličanstev."

Dobra beseda o tobaku

Kadileci le malokdaj sliša- kakšno dobro besedo o n- so prijatelju nikotinu. Vse m- če grehe se mu obeša, del- po pravici, deloma po kriv- Kajenje je sicer razvada, to- katere bi sicer lahko živeli, ko- kor bi lahko živeli brez sta- rih drugih razvad. Než- nost pa seveda škoduje po- in gotovo tudi pri kajenju, ka- kazano pa je, da dožive kato- ri, kakor nekadilci visoko- rost, in mnogi kadilci in di- dileci pomrejo mladi.

Nedavno je imela Clevel- Dental Society svojo konv- jo, in pri tisti priliki so si- zdravnške avtoritete izjeli- da kajenje ne škoduje zo- ju, ampak je videti, da tisti- kov dim uničuje gotove ške- ve bakterije. Kadileci pip- in cigarete imajo po navadi- cej zdrave zobe, ker ni- ne dovolj, da bi se škodljivi- cili v ustih preveč m- Zmerno kajenje baje posk- je tok krvi do zobnih kor- nezumno kajenje pa po- ča, da dlesna upadajo. Pro- škoda, ki jo tobak napravi- bem je, da jim da rujavo- vo, katere se pa da odstr- Tako so povedali dentisti, b- bodo že vedeli.

Vsak kadilec bo pripo- da je kajenje razvada, ki precej stane, vendar je razvadi velik užitek za- ca. Kaj je za kadileca dob- silo ali prijateljska dr- brez dobre cigare ali cig-

Pridelki Zapadne Afrike.

Domače prebivalstvo Za- ne Afrike se zdaj največ s pridelovanjem in pr- kakava (cocoa). Razisko- tamkajšnih pokrajin sodi- je v velikanskih palmovih- zdovih velika prilika za b- bivanje surovin za pal- olje, ki se rabi v izdelavi- Državi Nigeria in Sierra- ne že zdaj eksportirata v- množine palmovega olja in- movih zrn.

Prebivalstvo Združenih držav.

Prebivalstvo Združenih- žav znaša po neoficijelni- vi zdaj 118,628,000, ali tri- milijonov več kot ob času- skega štetja leta 1920. Pre- prečni letni prirastek se- na poldrugi milijon.

MLADINSKI ODDELEK -- JUVENILE DEPARTMENT

ANICINE SANJE

(A. J. T.)

Anica je do svojega šestega leta živela v malem mestecu. ki je bilo obdano z gozdi, travniki in polji. Večinoma vse lepe dneve pomladi, poletja in jeseni je preživela med poljskimi žiti, medstrelci travnikov ali v senčnem gozdu ob žuborečih studenčkih. Pogovarjala se je s cveticami, občudovala pisane žužke in metulje in pevala z drobnimi pticicami. Bila je prave dete narave, roža med rožami, metulček med metuljčki. Tudi prvi jesenski sneg je bil všeč, ker je bil tako deviško bel, samo premrzel je bil in predolgo je ležal. Vsak dan je povpraševala mamico, kdaj zopet razeljenijo trate in zacveto lepe cvetke. In ko je zopet prišla pomlad, je njeno mlado srcece prekipelo in srce in otroške razposajenosti, saj je vsak dan sipal nove krasote vse naokoli.

Pozno neke jeseni je Aničin oče dobil novo službo v več milij oddaljenem velikem mestu, in vsa družina se je morala preseliti tja. Nastanili so se v čedni hišici, skoro ob kraju mesta, vendar se je Anica teško privadila novemu prostoru. Samo na eno stran se je videlo nekaj polja in dreves, drugod pa samo mršave hiše in črne strehe. Skoro so zapihali severni vetrovi in zavaljalo je sneg. Bil je prav tako lep bel kot zunaj, na deželi, pa le za dan ali dva. Nato je posivel in počmel, da se je Anica naravnost studil. Neko noč se je navadilo snega več čevljev na debelo; pri tem je razsajala huda burja, ki je ponekod nanosila velike kope snega, drugod pa ga je pometla do golih tal. Prav pod oknom, skozi katerega je Anica najraje gledala, je burja sneg tako čisto pobrala, da so se videla gola tla.

Ko je posijalo solnce je Anica z začudenjem gledala mnogoštevilne ptičke, ki so iskale hrane na kopnem prostoru pod oknom, in zopet žalostno odletavale, ker je niso našle. Anici so se v pretežajoče, lačne ptičke smilile, pa je tekla svojo skrb potujoče v kuhinjo. Mamica je dala nekaj drobtin, jastučnih olupkov in kurje piče, odprla je okno in jej velela, da to kot hrano potrosi na goličavo pod oknom. Kmalu so zopet začele priletavati ptičke in so veselo zobale potrošeno hrano. Anica je bila neizmerno srečna, ko je iz za zastora gledala drobne kričalce, ki so se gostili na njen račun. Odslej jim je trosila zrnje, drobtine in drugo hrano vsaki dan. Kadar je sneg pokril goličavo pod oknom, ga je pometla in potem potrosila zobanje. Vsak dan je priletavalo več pticic in privadile so se Anice tako, da niso več odletele, če se je pokazala iz za zastora.

Približal se je mesec marc, dnevi so postajali daljši, solnce je sijalo gorkeje in sneg je polagoma kopol. Neke nedelje je Anica s svojimi stariši na obisk prijateljev v drugem delu mesta. Bil je krasen zgodnopoludni dan, in sneg se je topil, z njega je vse teklo po cestah. Sledila je noč, polna mehkih južnih vetrov. Anica se je s stariši vrnila domov pozno ponoči in potrošena kmalu zaspala. Pomladni vetriči pa so prinesli v njeno oboico čudovite sanje. Sanjala je, da gleda skozi okno, kjer so lekatore ptičke veselo zobale natrošeno zrnje. Naenkrat prifrči okoli trdna senčnica na okvir okna in pravi:

"Anica, naša prijateljica in ljubljanka, me zdaj odhajamo. Ker moramo očistiti drevesa škodljivih mrčesov in si poiskati novo varna mesta za naša gnezda. Hvaležne smo ti za tvojo skrb in vse leto ti bomo peke zahvalno iz drevesnega zelenja. Da pa ti ne bo dolgčas, poklicale smo pod tvoje okno cvetlične vile, da iz njih bodo delale družbo in kratak čas. Poglej jih, kako so lepe!" Anica pogleda skozi okno in prav pri steni zagleda skupino izto malih deklic, ki so v beli, rumeni in rožnati cvetlični obleki sklopile kolo. Vse ptice so nato z glasnim vriskom odletele in Anica se je zbudila.

Pozno je že bilo in v sobo so sijali svetli žarki pomladnega solca. Anica nekaj časa premišljuje čudovite sanje, nato pa skoči iz postelje, se hitro obleče in hiti v sprednjo sobo, pod posteljo, katere je vsaki dan gostila svoje krilate prijateljice. Pod oknom ni bilo nobene ptičke, pač pa velik šop belega, nežnega in rumenega krusa, ki ga je prikladal iz zemlje prvi pravi pomlad. Aničine sanje so se vresničile.

LINCOLN'S BIRTHDAY

Lincoln's birthday Billy walked along the windy way and thought of what he'd like to be when he was grown some day:

"I want to be like Lincoln, for I know his heart was big; right in my history book I've read he even help a pig." Just then Bill heard an awful squeal and, much to his surprise, saw a pig tightly wedged between two trees with frightened eyes. "Gave a whoop and cried aloud as down the hill he slid. Hurrah! I'll make a start by doing just what Lincoln did!"

WHEN ABE LINCOLN WAS A BOY

The school house was a small log hut with wooden desks running around the four walls. Before this were placed rough wooden benches without any backs. There was a stove in the room and a great high desk for the teacher. That was all. A little boy of ten opened the door and came in. The cold chill winds blew the door shut after him, but the boy in his odd clothes was warm even in that freezing weather. His coat and trousers were made of buckskin and his cap was of coon skin. He had come a long way across the cold bare fields and he carried with him a lunch basket for he could not return that great distance for his noon meal. As he hung up his cap and took his place he said Good Morning to the teacher.

While I Have No Money, I Will Willingly Pay In Work For The Damage Done

"Good morning, Abe," said the teacher, and smiled at the eager lad who bent so earnestly to his tasks. That little boy who had come so far through the cold was Abraham Lincoln. No distance was too great, no road too rough and no obstacle

unsurmountable when he saw Education at the other end of his journey.

After a hard day at school Abe went home to still harder tasks and chores, but he went with a happy mind, for under his arm he carried a book that his teacher had loaned to him. Books were scarce in the town where Abe lived and when he had the opportunity to borrow one he was filled with joy. He could hardly wait until his homely tasks were done so he could curl up before the fire and read. All evening he pored over the book and when he went to bed he laid it very carefully upon the chimney shelf. But alas, above the shelf there was a crack in the logs and during the night a mighty storm came up. The rain beat in through the crack and soaked that borrowed book through and through.

Imagine the boy's dismay when the next morning he discovered the condition of his teachers book. What should he do? Put the book back in the teacher's desk and let him think it had happened in the school? No! That was not the kind of a boy Abe Lincoln was. He went at once to the teacher and told him exactly what had happened. "But, sir," he added, "while I have no money, I will willingly pay in work for the damage done to your book."

"Very well Abe, if you will pull cornstalks for three days after school the book shall be yours, and I shall consider myself well paid."

Abe was delighted. The book for his own! After it was dried it was not in such frightful condition after all, and could be read with ease. So Honest Abe earned his first book, and by his habitual honesty the title by which he is known and loved by all Americans today.

SMILES

A smile just like the sunshine,
How it brightens skies of gray,
And brushes away the darkened clouds,
And makes happy a saddened day.

A smile that's like the starlight,
How it cools a fevered brow;
A smile that's silvery, soft, and kind,
And the world seems more bright, somehow.

A smile just like the song of birds,
How happy, carefree, and gay,
And one sees the flowers, and hears the birds,
And our sorrows fly away.

A smile like the perfume of a thousand flowers,
That bloom in the warmth of June,
And the clouds one fears, seem to disappear,
And again shines the silvery moon.

Oh! A smile is happy, a smile is cheer,
In this wide, wide world of ours,
Let's smile, and be glad we live today,
In this world of sunshine and flowers.

CHRISTINE TROYA,
Richmond, Calif.

DA MI BITI JE DREVO

Da mi biti je drevo,
bil spomladi rad bi breza —
drugo drevje še golo,
nanjo sveti Jurij pleza.

Da mi biti je drevo,
bil poleti rad bi lipa —
v njeni sencji je hladno,
cvet na potnika se vsipa.

Da mi biti je drevo,
bil pozimi rad bi smreka —
drugo drevje že golo,
topla greje njo obleka.

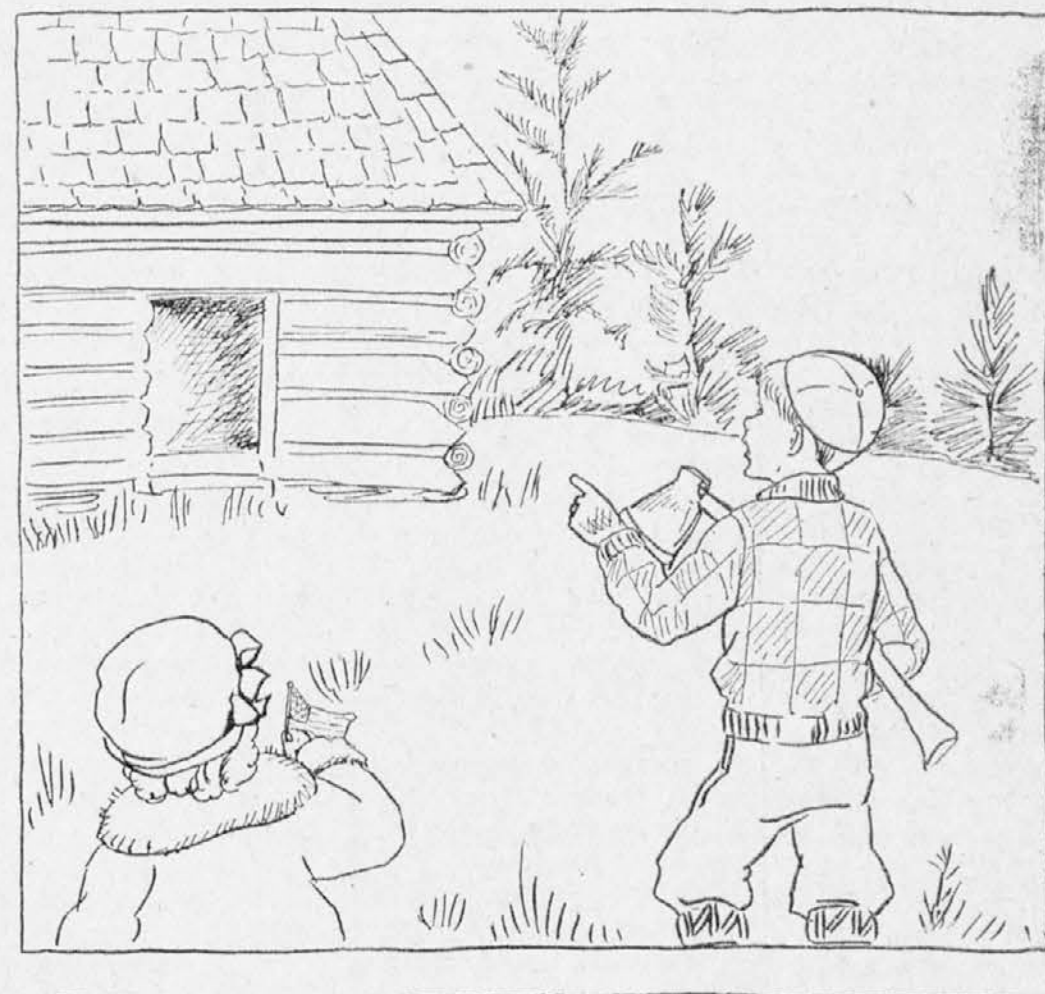
(Oton Župančič)

PO METKO

Mucka mijavka, psiček laja,
Metka nam nocoj nagaja:
noč je že, a še ne spava,
kar po kotih podremava . . .
A nekdo gre že čez klanček,
ga poznate vi? Zaspanček
temu možu je ime:
dolge on ima noge,
mehke njemu so roké,
a oči kar sam zaveže
tistemu, ki spat ne leže.

(Vera Albrechtova)

LINCOLN'S BIRTHDAY

(To be colored with paints or crayons. Whenever you come to a word spelled in CAPITAL letters use that color.)

This is a picture of BROWN-haired Teddy and YELLOW-haired Susie May. Teddy wears a RED and YELLOW checked lumber jacket and BROWN trousers. The top of his socks are RED and YELLOW to match his lumber jacket. His cap is made of YELLOW and RED pieces.

"Here is a BROWN log cabin, like Abraham Lincoln was born in!" cries Susie May. "And I am going to fasten this RED, white and BLUE flag of

ours to the door, for it is Lincoln's birthday today!"

Susie May wears a dark BLUE hat and coat. The fur on her coat is GRAY (use BLACK lightly) and the ribbon on her hat is light BLUE.

Teddy wears warm YELLOW wool gloves and he is carrying an axe. It has a long YELLOW handle and the axe head is GRAY.

The sky is light BLUE and the grass is GREEN (use a

good bit of YELLOW in the GREEN and paint blotches of BROWN earth here and there, for it is still early for GREEN grass.) The ever-GREENS and the bushes are GREEN, of course.

The roof of the house is a darker shade than the sides.

Of course, the border of this picture should be painted BLUE and the lettering RED and white (every other letter colored RED.)

BIRDS HAVE WINTER HOTELS

There is no winter sport that brings more satisfaction than that which takes the form of feeding the birds when the ground is covered with snow. At such times our feathered neighbors have lean picking unless human beings come to their aid and supply them with square meals on liberal scale. The snow may be welcomed by the people who revel in skating and coasting, but the birds find no joy in the coating which covers their natural feeding grounds.

The bird hotel — to use a designation applied by the American Nature Association — is an establishment which takes various forms. In one instance it may be simply a shelf a foot wide which serves as an extension on the window sill. Around the edge of the shelf there is a narrow strip of wood to keep the birds from pushing the food overboard in their eager feeding. Sometimes there is an indoor shelf facing the window, which is used as a resting place for a camera in the making of photographs of the feast. The pictures thus procured are constant reminders of the satisfactory results achieved by the keeper of a bird hotel.

Fascinates The Household

"Feeding the winter birds is the most interesting occupation I ever undertook," reports Mrs. Laura Fenner, an Ohio member of the Nature Association. "It is so interesting, in fact that housekeeping tasks are often neglected. Who could sweep and dust when Mr. and Mrs. Redhead Woodpecker are pecking at suet nailed to a tree only four feet from a window? And who could peel potatoes or iron household linen when four or five nuthatches are

bobbing about on the feeding shelf, just outside the window, picking up bits of cracked corn and pieces of suet and then flitting away again.

"The first day the hotel opens there are a number of guests, and the crowds keep increasing as the days go by. It is simple truth to state that the holstery is most popular with its patrons. The menu is varied, and includes such well-liked foods as chopped suet, cracked corn and whole grains as well, grains of wheat and cracked nuts. On the nearby trees there are private dining rooms in which suet is served. This latter form of entertainment has special appeal for the woodpeckers, who visit the places in interesting variety. The winter birds have keen relish, also, for bones from roasted meats and boiling pieces. The bones are securely tied to the branches of trees, and it is not long before the birds have gleaned every vestige of meat, fat and marrow, with grateful chirp or twitter."

System is Desirable

The person who seeks to attract birds to a new feeding station finds it desirable to proceed with systematic effort. The first step, in many cases, is to place food on the neighboring trees, and stretch a wire from the nearest tree to the window at which the feeding shelf is established. On this wire a couple of lumps of suet may be displayed, close to the tree. When the birds have become accustomed to feeding at this spot it is a simple matter to move the suet along the wire day by day, until the birds have followed it to the window. In this way there is no difficulty in winning the confidence of the future patrons of the

bird hotel. When one or two venturesome visitors have reached the window others will follow without delay.

There must be no taking of liberties with the confidence thus established. The keeper of a bird hotel finds it important to permit nothing to happen near the window that will cause the visitors to take fright and lose their trustfulness. The people within the house are taught that there must be no quick movements or loud noises, as these disturbances upset the birds and make them fear that danger lurks behind the inviting spread that is placed before them. In some cases the "boarders" are timid about eating when they are watched, however silently, and this makes it desirable for the household to carry on its observations through sash curtains.

Holding The Traveling Bird

Experienced hosts find that proper coaxing and inducements will cause many of the migratory birds to forego their southern trips and remain home throughout the winter. Observation shows that early provisioning of the feeding stations will bring the birds to the spot as long as the need exists. In running a bird hotel the householder gives more than casual thought to the tastes of his prospective boarders. He does not go on the theory that a hungry bird will eat anything he can find, but makes an effort to supply the visitors with the diet that will be most deeply appreciated. This has been found to be the surest way of attracting the most desirable species.

The general run of small birds, classed as seed-eaters, will respond to a bill of fare

(Continued on page 4)

Contributions from our Junior Members

Mladinski dopisi

LINCOLNOV ROJSTNI DAN

Poteklo je 118 let, odkar je umrl, zadet od strela zlobne roke, veliki in duhoviti moj, Abraham Lincoln. Kot običajno, smo tudi ta dan šolarji praznovali njegov rojstni dan in se udeležili skupnega izleta z učiteljico v tako imenovani Historical Society. Razpostavljene so velike slike naogled, kako je izgledalo mesto Chicago ob istem času. Dalje smo videli njegovo posteljo, kamor je bil položen v zadnjih vzdihljajih; na rjuhi se še danes poznajo sledovi krvi. Tudi ameriška zastava se nahaja poleg, v katero je bil zavit ob času prenosa iz gledališča ob usodnem času.

Zimo imamo zelo ugodno, ni bilo preveč snega, mrz pa nam ugaja. "Lagooni" po parkih so lepo zamrznjeni. Mladež se od leta do leta bolj zanima za drsališča; vse vriska veselje. Tudi zima ima svoje lepe čase.

Tudi razna podporna društva nam pogosto prirejajo vsakovrstne zabavne večere. V soboto 29. januarja je priredilo žensko društvo Nada maškarnadno veselico z mnogimi dobrotami in pozno v noč smo se zabavali, stari in mladi, vsak po svojem okusu.

Sinoči, 12. februarja pa smo bili z nekaterimi našimi prijatelji v "Moose Hall Mardi Gras." Tudi tam je bilo nekaj podobnega, le naval ljudstva je bil tolik, da so ob vhodu zlomili vrata in zdrobili več šip. Čim smo prišli na prosto, smo ogledovali drug drugega, ako je vsak prinesel vse zdrave ude seboj. Živela naša slovenska društva, ki imajo prednost v vseh ozirih, enako tudi v zabavi.

Jeanette Segal, (13 let),
dr. št. 70, JSKJ.

Export, Pa.

Tudi jaz prosim urednika za malo prostora, da napišem par vrstic za mladinski oddelek J. S. K. Jednote, ki je druga mati tudi za nas mlade. Vse bratce in sestrice opozarjam, da nagovorijo svoje prijatelje in prijateljice, da pridejo k nam v mladinski oddelek J. S. K. J.

Tudi bi jih prosila, da se večkrat oglašajo v Novi Dobi, in da bi skušali bolj pogosto slovensko pisati. Skladovati ne more, ako se učimo. Dosti je starišev, ki ne znajo angleško čitati in pisati in nekateri tudi ne govoriti, zato je prav, da se mi mladi navadimo oba jezika, ker nam je to lahko. Če bi bili naši stariši imeli take prilike se učiti angleščine, kot imamo mi priliko se navaditi slovenščine, bi gotovo znali dva jezika. — Pozdrav vsem!

Pauline Supancic, (13 let),
društvo št. 57.

V SPOMIN

Ljubi moj bratec John, dne 24. februarja bo dve leti, odkar si se poslovil za vedno od nas, star komaj 14 let. Dve leti že počivaš mirno pri bratih. Ljuzi, Franku in Stanislavu, toda ni dneva, ne ure, da ne bi mislili na vas z ljubeznijo. Spomin na vas ostane vedno svež kot cvetje na vaših gomilah.

Pauline Supancic, (13 let),
dr. št. 57, Export, Pa.

Center, Pa.

To je moj drugi dopis za Novo Dobo. Prosim gospoda urednika, da mi ne zameri, ker bolj slabo slovensko pišem. Hodim v šolo in upam, da bom dokončala osmi razred to leto. Jaz želim, da bi imeli še en razred, da bi se učili pisati in brati v slovenskem jeziku, pa ne vem, če bom to dočkala ali ne. (I hope so). Vreme imamo tu lepo, samo preveč blata je. Toliško ga je, da sem čisto nove ževlje izgubila v blatu.

Jaz mislim, če hočemo, da bo naša J. S. K. Jednota napredovala,

bomo morali več pisati v naše glasilo, vsi, mladi in stari. Člani odraslega oddelka le bolj malo pišejo, posebno od našega društva.

Prosim gospoda urednika, da moje napake v pisanju popravi, kolikor je potrebno. Drugič upam, da bom že bolje napisala. Pozdrav vsem članom in članicam mladinskega oddelka!

Anna Erzen, (13 let),
članica društva št. 33 JSKJ.

LINCOLN AND WASHINGTON

As everyone knows, this month, which is February, contains the birthday of two of the greatest Americans, Abraham Lincoln's which is February 12th, and George Washington's which is February 22nd, and I mustn't forget to mention Thomas A. Edison, who is one of our greatest inventors. His birthday is on the 11th of February, and he was born in 1847, being now eighty years of age, and even now, he is still making new inventions.

George Washington was elected the first president of the United States, and is therefore called the "Father of Our Country." He was also the commander-in-chief of the Revolutionary War. George Washington served as president from 1789-1797.

Abraham Lincoln was the sixteenth president of the United States, and he served from 1861-1865, and he would be still longer than that, but a month and ten days in the second term was the end as he was killed.

One thing that almost everyone knew him for, was his honesty. He never told a lie and was always fair and square. It is known that he was a clerk in a store, and while waiting on a customer, he gave her three cents less change. He found out later when the woman had left the store that he had done so. The woman lived three miles from this store, but it didn't matter to him, as he walked all those three miles to give her the three cents back.

Nobody ever thought that Abraham Lincoln would become the president of the United States. He was brought up in a very poor family, and he was taught mostly by his mother. Abraham Lincoln said:

"All that I am, or ever hope to be, I owe to my angel mother."

He borrowed a great many books from his neighbors, as he wanted to learn as much as he could.

It may be that in our Juvenile Department we have some young member who will be the president of the United States some day. No one can tell, and I hope that our Juvenile Department of the J. S. K. J. contains only young, honest and intelligent members.

Good bye everybody, till next month.

Agnes Jurecic,
Member of dr. Zvon, No. 70, J. S. K. J., Chicago, Ill.

WASHINGTON, THE AMERICAN WONDERLAND

If nature has blessed Washington with a most healthful and delightful climate it has, also been prodigal in its gifts of scenic and beauty. For those of you, who live in countries of plains, hills and small rivers, it is difficult to form an idea of the grandeur of this beautiful state. It is hard for you to imagine the mountains which send their white and lofty beauty against the clear blue sky.

On a clear day the snow-capped peaks can be seen, towering above the surrounding ranges, for a distance of 150 miles or more. They rise from the sea-level plains, and one or

more is visible from almost any part of the state. The highest peak is Mount Rainier, 14,408 feet, and can be seen from more than half of the whole state.

But Washington's scenic does not depend upon its mountains grandeur only. There are endless tumbling streams of crystal clear water. The Columbia River which forms the southern boundary of Washington for hundreds of miles, is the greatest American River, flowing into the Pacific Ocean. There are great forests of fir, spruce and cedar that have given Washington its name, "The Evergreen State."

Lakes abounding in game fish, are scattered throughout the state, like sparkling gems. The Olympia Peninsula is indescribable with its beauty of woods and waters. Rainier National Park is world famous, and people from all parts of the world come to partake of its natural beauty and splendor. Beauty of the mountain woods, streams and lakes is about us always. Ours to enjoy, throughout the year!

Best regards to the editor and also the brothers and sisters of the Juvenile Department of J. S. K. J.

Amelia Suponch, (age 15),
Puyallup, Wash.
Diamondville, Wyo.

When I was about seven years old, and living in Diamondville, Wyo., a friend of mine, and I went down to the river, picking dandelions. Happened to see a flower in the river and I wanted it. I went over to the bank of the river and stooped over to pick the flower. The bank started to break, and before my friend could help me, I was in the water.

It was lucky for me that a man came by the river and he got me out.

Frances Kochevar, (age 11)
Lodge No. 27.

JESSIE'S CURIOSITY

One fine summer day Jessie decided to go for a walk.

After walking down the sidewalk, for some time, she met an old man with a long, shabby gray beard. She watched the elderly man for awhile, and then decided to sit down by him.

Jessie sat down by him and said: "What's your name, mister?"

The elderly man answered: "John Obicic."

"My, what a funny name, my name is Jessie Papish. Don't you think it's a nice name?" exclaimed the girl.

The elderly man answered: "It is, my dear, and I have a niece by that name. Perhaps you are my niece."

"Oh no! I know I haven't an uncle with that kind of a beard!" said Jessie.

The man gave a peculiar laugh. This made Jessie very frightened.

"Well, it's time for me to go home. Perhaps I will see you again. Good bye," and Jessie was on her way home.

When Jessie got home that evening, she told her mother and father of her experience that day. Her mother gave Jessie a scolding for acting that way toward an elderly man.

Jessie was very angry, because her mother had scolded her, so she ran upstairs without any supper.

About seven o'clock that evening, Jessie went downstairs. Just as she was entering the parlor door she recognized that same voice she had heard that afternoon. Thinking, she would hear more, and find out who the person was, Jessie remained by the door. After she heard someone say: "I surely fooled her that time," she entered the room.

"Who did you fool?" said

Jessie when she entered the room.

Upon entering, she recognized her Uncle Jack, mother and father.

Jessie continuously asked who her uncle Jack had fooled, and her mother, father and Uncle Jack laughed.

"The elderly man you met this afternoon, was your Uncle Jack, and you thought he wasn't your uncle," said Mrs. Papish.

"Well, mother, he had a gray beard this afternoon, but he hasn't any now, and I can at least say that my Uncle hasn't got a long, shabby beard," said Jessie.

All four began to laugh, and Uncle Jack said: "A joke is a joke!" Josephine Kochevar (age 14) Lodge No. 27, Diamondville, Wyo.

A PENCIL

I am a pencil, my number is two. I have many sisters. Children use many pencils in school, but not all know their story. I am going to tell you mine.

There was a base tree in a large forest. Some men came one day and took us to a mill, where we were cut into slabs, which were cut the width of 5 pencils. Then we were sawed into correct thickness and into two layers. Five grooves were put into each layer into which lead was poured. An instrument which had four knives ran along and divided us into five pencils. Then we were varnished and painted, and a brass cap with a rubber was put on the end.

We were all packed in a box. By the noise and bumps I could tell we were going on a journey. When I opened my eye again, I saw I was in a room where there were many things. Next we were taken to a store and put in a case.

One day some schoolgirls came in and bought me and some of my sisters. My owner was very proud of me and therefore kept good care of me. She kept me nice for several months, but when I grew smaller, she chewed me and chewed off my name. She lost me many times, but always found me again.

One night she took me home with some of her books. When it was time to do her lessons, she could not find me, because I had rolled into some papers on the table. She looked everywhere for me, but I could not be found. But the next morning her brother found me and I was put away. My owner was very glad to have me again.

I have had many experiences, but still I am waiting and wondering what my next experience will be.

Mary Susman (age 12)
Lodge No. 147.

BREAKING UP A HORNETS NEST

This is the first time I have written to the Nova Doba. I am a member of the J. S. K. J. No. 1. I am very much interested in the Junior page of the Nova Doba. I am very happy that I am a member of such a big Union. I will now tell of my experiences with a hornet's nest.

One day as I and my brother were out walking in the woods, we met a group of boys and girls talking.

One of the girls said to Henry, my brother: "I'll bet you are afraid to break up that hornet's nest."

My brother said: "I am not." After saying this, my brother began to throw stones at the nest. This enraged the hornets and they flew at him, stinging him. One of the boys then began to smoke a cedar cigarette to chase the hornets away. Henry again began to bombard the nest. When he was

about ten feet away he threw a stone at the nest, breaking it and then he ran home.

The next day he was a sight to behold. His cheeks were swollen, twice the usual size. He will never go and attack a hornets nest again. His first experience had taught him a lesson.

I invite all the Junior members to Ely, to enjoy the winter sports. I must now close.

Hilda M. Pluth (age 12),
Member No. 1, J. S. K. J.

Ely, Minn.

Morgantown, Ind.

Here, where I live, there are not many Slovenes. There are only five families of ours, and only three families belong to the J. S. K. J., we belong to Lodge No. 45, Indianapolis, Ind.

I am thirteen years of age, I am going to a Public School. My teacher's name is Jessie E. Barker. There are only twenty-five pupils in our room. Our building is large and has five windows in front.

The weather here is cold and we had a big snow, and we had a good time sled-riding.

Frank Konechni (age 13)
Lodge No. 45

THE BAG OF GOLD

In the little cottage on the outskirts of a city, by the murmuring brook and the whispering pines lived an old man, with his wife and son. They were very poor, and the young man worked hard to support his parents.

One day they found the larder empty. So the boy took his bow and arrows and went hunting. He walked a few miles, and sat down to rest, as he was very tired. While resting, he saw a young bird floundering helplessly. So he picked it up gently and put it back into the nest, which it had fallen from. As he did so, he espied a bag of something hidden among the bushes. He looked to see what it was, and to his surprise he found it to be a bag of gold.

Great was his joy, he knew his parents will never be hungry again. So he returned home and was met by his feeble parents. When they found what he had, their joy knew no bounds and so they lived a peaceful and contented life. Nor did they know who concealed the bag of gold. Perhaps a fairy.

Stanley Pechaver,

Ely, Minn.

A TRAMP

One day a tramp was heading for Colorado, with his dog Jack. Jack had been a very good dog and wherever the tramp went, the dog went with him.

He had on old ragged patched overalls, pinned on all sides. His shoes were very ragged and already you could see his toes. He had a very shabby hat on. He did not have a hair cut.

His dog was brown, black and white.

One very cold night the tramp went to sleep in the box car. Very soon he started to roll. He rolled to the entrance of the box car. Now the dog had been watching his master all the times. He has seen him roll over, and he jumped up and bit him so he would wake up. He just hit the dog. He rolled some more and the dog held him with his teeth to keep him from falling over. The tramp very soon wake up and held on the car to keep from falling. He petted the dog for saving his life and he was going to try to get him some meat when he got to Colorado.

The dog served him faithfully for many years.

Vincent Mayde, (age 12),
Roslyn, Wash.

Little Falls, N. Y.

I always read the stories that are in the paper for children. I go to St. Mary's School and I am in the fourth grade. We have lots of fun playing in the snow. We make snow men and snow forts, and slide down the hill. They won't let us to ride on the road anymore, on account of the automobiles. I will tell you why:

One Sunday night there was four boys, who went out sliding down the hill. They hitched their sledges together to make a pair of bobs. They were sliding and a man ran into them. There was a car parked on the side of the road in front of the car that ran over the boys. The boys were going so fast that they ran right into the car. The boys were killed instantly. It wasn't man's fault at all. I hope this will be a warning for the boys and girls to be careful of the automobiles when out sliding.

I don't want to write to long a letter, because I am afraid it will go in the waste basket.

Rose Pechkay, (age 9),
Lodge No. 53.

FIRST LUCK, THEN RADIO

My, such luck, it couldn't come to me any easier or better than the day I marched home from the meeting with three dollars in my pocket. Where do you suppose I got it, and how?

Why, most certainly at the Lorain Slovenian National Home, for writing a contribution for November issue of the "Nova Doba."

My! I went way off the track, didn't I, well just listen to the rest of this story.

Monday I stopped at the 5 and 10-cents store and bought the other parts needed to finish my Radio.

Working that evening and Tuesday, I finally had it finished and ready to listen in on Wednesday.

Wednesday we tried to get a station, having a little trouble, we finally had it working. All thought it was wonderful.

New Years Day it tickled my father very much, when he heard some one from WEAF New York, wishing all a Happy New Year.

Weeks later I got Valentine Turk, accompanied by a banjo from WJAY, Cleveland. About two minutes later my father had the receivers on his ears. This pleased him so much, that he waited until the end without eating supper.

The Radio is still doing fine service and hope it will always.

P. S. Come on, boys and girls, get out your pen and ink, and start writing. I don't mean weeks later, but right now. Think up something, put it down, and the first thing you know, you have it. Don't wait, but have it ready for the March issue.

Mike Matyazic Tomazin, (14)
Lodge No. 6.

LEARNING TO SKATE

Here I was on the ice for the first time. Not knowing how to skate, I was very anxious to learn.

First I took one step and down I fell. I did not hurt myself this time, for I had my mind on skating.

I stood and made an effort to try again. One foot went one way and the other foot in the other direction. I fell down and I surely hurt myself this time. Again I got up, I seemed to have my balance. Now that I had my balance I wanted to go a little faster. I gave myself a good push and pretty soon I went gliding across the ice. I was coming to the end of the rink and going so fast, I could not stop myself. I stumbled and fell very hard. No more did I want to fall like this. My head felt sore. And to my surprise, I felt a big bump. I assure you that there

will be no more bumps, because I have learned from that experience how to skate.

Mary Stalcar, (age 12)
Ely, Minn.

THE SNOW

Sunday morning, when I awoke, I was surprised to find that the snow was so deep. I went outside and saw that the fence posts had dainty white caps. The clothes lines were heaped with snow. The trees had the most beautiful white work. It seems to me as though I was walking through fairyland. I was surprised to see these mysterious sights. In all I think the day was very exquisite.

Mary Fink,
Ely, Minn.

BIRDS HAVE WINTER HOTELS

(Continued from page 3)

composed of the chick used by poultrymen for the nurture of baby chickens. Most all types of sparrow attracted by millet seed. The same ration is effective the case of horned larks. Evening grosbeak, one of the most pictorial winter visitors is inclined to be fastidious. The bird prefers the pits of cherries or choke cherries, the seed of the box elder, in the absence of these things he thrives on sunflower seed and the seeds of flowering dogwood, locusts and maples. The pine grosbeak wants bits of apple with the seed of hemp plant and sunflower mixed with honeysuckle berries.

Some of the items of diet preferred by the ordinary birds are as follows:

Mockingbirds: Hard-boiled eggs, boiled rice, cracked corn, nuts and a dessert composed of chopped figs.

Goldfinches: The seeds of cosmos plants and sunflower.

Snow bunting: Chaff and millet seed.

Bluejays: Corn, chestnut sunflower seeds and suet.

Crossbills: Salt pork or pig rind.

Chickadees: Suet and fat with an especial preference for the meats of butternuts.

Nuthatches and woodpeckers: Meat fats and suet with a liberal sprinkling of peanut butter or ground peanuts.

Doughnuts Are Liked

In general terms it may be said that most of the insect-eating birds prefer doughnuts to breadcrumbs during the winter period. For the average visitor the householder will find that good use may be made of scraps and crumbs from the family table, the framework of fowls that have served their purpose in the kitchen, broken rice, cracked corn, corn, hominy, rolled squash seeds, the seeds of weeds and the cereal grain.

As spring approaches, robins may be lured to the window shelf by a display of elderberries or barberries which have been in winter storage.

Robins is also attracted by cheese curds or Dutch cheese placed on the ground or protruding rocks.

Some people are inclined to apply human rules to the animal kingdom, and profess that feeding the birds will tend to pauperize the beneficiaries and keep them from working for a living. The nature lover answer to this objection is that a bird never takes charity when the elements will allow him to shift for himself.

Tendency of a well-behaved bird is to patronize the winter feeding station only when the elements make him dependent on his source of supply. As long as the ground is bare, from ice, there will be boarders at the bird hotel.

(To be continued)

IZ URADA GL. TAJNIKA

RAČUN MED DRUŠTVI IN JEDNOTO

(Odrasli oddelek)

Za mesec januar 1927.

Stev. društ. Dohodki Stroški

1	\$833.57	\$1,256.20
2	523.21	212.00
3	164.75	51.00
4	150.71	
5	229.57	758.00
6	588.09	1,000.00
9	511.52	273.48
11	150.26	1,195.00
12	285.52	113.50
13	110.05	
14	66.35	
15	310.12	88.00
16	293.19	28.00
18	463.14	541.16
20	405.63	123.20
21	372.10	65.00
22	232.74	36.00
25	429.75	197.08
26	679.56	686.00
27	112.88	49.00
28	88.92	186.00
29	224.39	32.00
30	610.34	385.00
31	272.06	112.00
32	108.34	87.00
33	289.30	69.00
35	226.02	
36	644.99	247.00
37	1,078.76	355.50
39	381.70	272.00
40	369.59	66.50
41	90.26	
42	286.39	63.00
43	122.02	1,015.00
44	363.23	125.04
45	475.38	166.00
47	147.38	76.70
49	282.60	73.00
50	157.94	18.00
51	37.26	119.00
52	63.64	28.00
53	308.93	98.50
54	99.46	
55	192.48	
57	229.78	71.00
58	175.39	106.48
60	96.76	
61	196.08	61.00
64	48.02	
66	362.51	108.50
68	131.33	99.00
69	86.52	63.50
70	326.13	27.50
71	471.33	349.00
72	33.07	
75	187.07	187.50
76	90.27	76.00
77	171.23	135.00
78	190.08	1,082.00
79	30.36	
81	94.10	
82	188.28	63.00
83	91.81	51.00
84		133.00
85	222.08	144.96
86	100.97	
87	122.72	605.00
88	154.41	27.00
89	184.22	
90	65.86	31.00
92	141.77	
94	362.97	1,000.00
99	147.95	
100	15.95	
101	118.73	75.36
103	263.08	119.00
104	138.71	
105	182.71	596.33
106	134.87	15.00
107	90.26	87.00
108	178.69	14.52
109	134.01	227.00
110	185.33	73.00
111	102.35	30.50
112	98.04	
116	363.15	107.00
117	122.31	375.00
118	52.29	43.00
119	84.40	
120	53.85	10.00
121	284.34	213.00
122	35.61	31.00
123	312.54	164.00
124		94.00
125	94.71	1,030.00
126	104.83	281.50
127	50.49	29.00
128	34.54	
129	208.40	93.50
130	161.17	35.00
131	42.59	
132	117.95	
133	192.72	68.00
134	161.69	67.00
135	85.41	110.00
136	94.30	141.00
137	102.47	
138	183.39	

138	115.49	
139	71.83	44.00
140	136.08	72.00
141	101.02	
142	78.71	
143	92.44	112.00
144	191.75	26.00
145	115.73	47.00
146	63.30	
147	55.22	
148	65.52	
149	204.35	87.50
150	120.42	71.00
151	62.97	
152	94.36	88.10
153	15.84	
154	189.04	168.00
155	46.96	17.00
156	54.24	
157	33.05	14.00
158	92.07	11.00
159	57.80	
160	100.90	57.00
161	24.23	
162	150.89	
163	55.82	
164	50.27	
165	69.46	
166	73.50	28.00
167	60.99	
168	51.94	
169	42.82	
170	14.43	
171	274.28	82.00
172	44.03	10.00
173	35.12	
174	49.50	
175	56.21	18.00
176	102.52	
177	30.48	
178	21.56	
179	34.34	

Skup. \$26,524.52 \$19,770.61

Joseph Pishler, gl. taj.

RAČUN MLADINSKEGA ODDELKA

(Med društvi in jednoto)

Za mesec januar 1927.

Stev. društ. Dohodki Stroški

1	\$35.10	
2	23.05	
3	3.90	
4	4.65	
5	4.80	
6	19.95	
9	5.75	
11	3.90	
12	7.50	
13	10.80	
15	4.35	
16	12.45	
18	13.65	
20	21.60	
21	6.90	
22	7.10	
25	6.75	
26	35.70	
27	1.80	
28	2.10	
29	18.75	
30	18.15	
31	6.75	
32	2.25	
33	12.30	
35	8.10	
36	28.10	
37	26.25	
39	13.65	
40	10.80	
41	6.45	
42	9.45	
43	4.70	
44	9.45	
45	24.15	
47	1.95	
49	10.05	
50	1.80	
52	1.80	
53	10.35	
54	1.80	
55	9.75	
57	9.15	
58	6.15	
60	3.00	
61	10.95	
64	4.5	
66	16.20	
68	7.65	
69	4.20	
70	8.70	
71	13.05	
72	3.30	
75	7.20	
76	3.00	
77	3.75	
78	8.55	
79	1.20	
81	4.20	
82	1.35	
83	1.20	
84		
85	5.85	
86	4.95	

87	2.85	
88	1.95	
89	5.25	
92	9.30	
94	17.50	
99	8.70	
101	3.90	
103	4.50	
104	5.10	
105	4.50	
106	5.55	
107	.90	
108	10.85	
109	3.15	
110	9.45	
111	2.70	
112	.90	
114	16.05	168.00
116	9.00	
117	2.40	
118	1.80	
119	3.00	
120	9.60	
121	3.60	
122	13.85	
123		
124	3.00	
125	1.50	
126	2.40	
127	.30	
128	3.45	
129	7.80	
130	3.15	
131	2.25	
132	8.50	
133	2.25	
134	3.00	
135	3.15	
136	4.95	
137	4.05	
138	3.85	
139	1.05	
140	2.70	
141	1.20	
142	5.40	
143	2.40	
144	1.80	
145	2.70	
146	.90	
147	1.50	
148	1.95	
149	7.35	
150	3.45	
151	.75	
152	2.40	
153	.15	
154	4.05	
155	.90	
157	.45	
159	2.85	
160	4.35	
161	1.35	
162	6.25	
163	1.05	
164	.60	
165	1.65	
166	4.65	
167	.90	
168	1.95	
169	1.65	
170	.90	
171	5.55	
172	.75	
173	1.20	
174	3.60	
175	.60	

Skupaj \$880.55 \$168.00

Joseph Pishler, gl. tajnik

DOPISI

Gilbert, Minn.

Namenila sem se napisati nekaj vrstic, ker iz naše naselbine se bolj redko kdo oglasi. Kar se tiče dela, je slabo, ker so vsi tukajšnji rovi zaprti že par let. Za delom sem kaj naj torej nihče ne hodi, ker ga ni družega kot odmetavati sneg. Tega nam je letos nebo dalo več kot preveč in skoraj slehno jutro dobimo še svežega. Če nas bo kar naprej tako zasipal, se zna zgoditi, da bomo morali tunele delati, če bomo hoteli priti eden k drugemu.

Kar se društvenih tiče, smo dobro preskrbljeni. Zenske imamo svoje društvo, moški pa svoje in tako je najbolj prav. Zenske bolj rade agitiramo, če imamo pravico kaj za reči. Naše društvo sv. Ane, št. 133 J. S. K. J. bo priredilo v nedeljo 27. februarja lepo igro v Finskih dvorani. Začetek prireditve o pol osmih zvečer. Na programu imamo to pot več lepih in tudi smešnih reči. Najprej bo pozdravni govor, nato pa bodo člani dramatičnega kluba zapeli eno pesem. Potem na-

stopi gorenjska špela, ki bo vzela slovo od predpusta. Potem se vprizori igra "Ob vojni". To je igra s petjem, v štirih slikah. Po tej igri nastopi mlada, lepa slovenska deklica s planin. Ta prizor se imenuje Planarica. Na planini bomo videli tudi planinskega pastirja Nacka in njegovega ovčarskega psa. Da bo ta prizor nad vse lep, ni treba še posebej omenjati, saj vsak ve, kaj so lepe gorenjske planine. Po tem prizoru se prične s plesom, ki bo trajal pozno v noč.

Kot lahko vsak izprevidi iz navedenega, bo naš program to pot zelo bogat, in se nam obeta veliko zabave samo za 50 centov vstopnine. Člani dramatičnega kluba bodo pri tej priliki pokazali, kaj so zmogli napraviti. Vsa naselbina se že veseli, da bomo imeli na pustno nedeljo zelo lepo in prijetno zabavo. Saj se bomo potem vseh štirideset dni pošta imeli čas kisto držati.

Da ne pozabim povedati: člani dramatičnega kluba so za to priliko naročili originalno Spelo naravnost z Gorenjskega. Baje se vozi preko Atlantika na posebni barki. (Morda na tisti kot svoječasno romunska kraljica! Op. urednika). Biti mora zelo lepa, ker jo člani kluba tako častijo. Sicer se postrani nekaj muzajo ti navihanci, nekaj kuhajo, pa nečejo izdati. Po strani sem slišala, da imajo fant izbranega zanj. (Pa vsaj ne Kurenta! Radovednost urednika). Kar malo se bojim, da se bo treba preveč smejeti. Za vsak slučaj prinesite seboj rutice!

Vabim torej vse člane in članice J. S. K. Jednote in vse ostale rojake in rojakinje od blizu in daleč, da nas pridejo pogledat v Finsko dvorano na pustno nedeljo zvečer. Zavalj se bodo in ob enem bodo pomagali naši društveni blagajni, katero je treba nekoliko pokrepati, ker je začela zadnje čase prav sumljivo pokasati. Hudo bi bilo za nas članice, če bi se je prišla susica. Kadar bodo rojaki in rojakinje v drugih naselbinah kaj podobnega priredili, prišle bomo me vam na pomoč, kar smo dosedaj še vedno storile.

Torej nihče naj ne prezre tega vabila in na veselo svidenje na pustno nedeljo zvečer 27. februarja v Finski dvorani na Gilbertu! — Sestrski pozdrav vsem članom in članicam JSKJ in sploh vsem rojakom po širni Ameriki, od zasneženih minnesotskih brez do californijskih palm!

Angela Vrbič,

tajnica dr. št. 133 JSKJ.

Joliet, Ill.

Nesreča nikoli ne počiva. Na 19. januarja o polu dveh ponoči je izbruhnil požar pri J. Jakoviču na 1225 Summit St. Zgorela je hiša in sploh vse tako, da so si rešili komaj go življenje; da je zamudila 15 minut, zgorela bi bila še družina. Dne 2. februarja se je rojak Jos. Novina podal zdrav in nič hudega sluteč na delo, pa ga je zadela nesreča na potu. Pridrvel je avtomobil in ga s tako silo podrl na tla, da je revež v par minutah izdihnil. — Malo prej se je moral rojak Rudolf Povšek podati na operacijo, katere pa ni povoljno prestal in nas je dne 4. februarja za vedno zapustil.

Za delom ne svetujem nikomur hoditi v Joliet, ker se dela le bolj slabo, večina pa štiri dni na teden. Dosti ljudi je tudi brez dela. — Miklavž je menda pozabil oddati "darožni Ant. Zeleznička, na 1415 Clement St., zato je poslal nazaj štoriklo s čvrstim dečkom.

Naj omenim še nekoliko naših društev Sv. Petra in Pavla, št. 66 JSKJ. To društvo zelo lepo napreduje in skoraj ne mine seja, da ne bi pristopilo nekaj novih članov. Lahko smo

ponosni na naš društveni odbor. Posebno zasluži pohvalo društveni predsednik J. Živetz st., ki društvo vzorno vodi in se zanima za rast in napredek istega. Njegove noge niso nikoli preveč trudne, kadar gre za pridobivanje nove člane. Vse priznanje zasluži pa tudi naš tajnik J. Živetz ml., ki skrbi, da vlada pri društvu točnost in red. Poleg tega pa dostikrat pozno v noč piše za Novo Dobro novice iz jolietške naselbine. Posledica tega je neprestana rast pri društvu.

Pri tej priliki naj še pozovem tiste tukajšnje rojake, ki še ne spadajo k nobenemu društvu, da se pridružijo nam. Pridite tudi mladeniči in dekleta; zagotovim vam, da vam bo ugajalo v našem društvu. In člani, ki še nimajo svojih otrok zavarovanih, naj bi jih nemudoma vpisali v mladinski oddelek. Naprej za društvo sv. Petra in Pavla, št. 66 JSKJ in naprej za našo vzorno J. S. K. Jednoto!

Jos. Resetič,

član dr. št. 66 JSKJ

La Salle, Ill.

To leto bo minilo deset let, odkar so nekateri tukajšnji rojaki, upoštevajoč potrebo naprednega in demokratičnega društva v naselbini, ustanovili društvo "Danica", št. 124 J. S. K. Jednote. Skoro vsako društvo obhaja 10, 20 ali 25 letnico, zato bi bilo umestno in priporočljivo, da tudi mi kaj priredimo v splošno desetletnico društva Danica.

Vse člane in članice torej vljudo vabim, da se zanesljivo udeležijo prihodnje seja, ki se vrši v nedeljo 20. februarja ob dveh popoldne v Slovenskem Domu. Na dotični seja se bomo o tem pogovorili in lahko vse potrebno ukrenili.

Z bratskim pozdravom,

Frank Martinjak,

tajnik dr. Danica, št. 124 JSKJ

Rockdale, Ill.

Prosim malo prostora v našem glasilu Nova Doba, da se tem potom skupno zahvalim vsem prijateljem in prijateljicam, ki so mi priredili "surprise party" za moj rojstni dan 5. februarja. Preveč jih je, da bi se zamogla zahvaliti vsakemu in vsaki posebej. Tako sem bila iznenadena, ko sem stopila v hišo in so me prijateljice in prijatelji pozdravili z glasnim vzklikom! Kar obstala sem iznenadenja in veselja Miza je bila obložena z različnimi dobrotami, med katerimi ni manjkalo tudi mokrih, poleg tega pa so me čakala še darila. Potem je naš muzikant rezal vesele poskočnice kar do jutra. Sploh smo se imeli tako prijetno, da ne bom tako zlepa pozabila. Vsem prirediteljem zabave se prav iskreno zahvaljujem, posebno pa še Mrs. Jagodnik in Mrs. Gutnik za ves trud. Kadar zopet kje prirediti kaj takega, ne pozabite tudi mene povabiti!

Margareta Muha,

članica dr. št. 92 JSKJ.

Barberton, O.

Društvo sv. Martina, št. 44 JSKJ je na zadnji seja sklenilo, da priredi dne 29. maja svoj prvi pomladni piknik. Kolikor je meni znano, bo to prva prireditve v prosti naravi letošnje sezone. Prostora za

L. N. TOLSTOJ

HADŽI-MURAT

Poslovenil Vladimir Levstik

Sado in Hadži-Murat sta molčala ves čas, ko sta ženski, tiho stopaje v mehkih rdečih opankih brez podplatov, razpostavljali pred gostoma prinesene jedi. Eldar je upiral jarče oči v svoje prekrizane noge in sedel nepremično kakor kip, dokler sta bili ženski v koči. Šele ko sta odšli in so njiju mehki koraki povsem utihnili za vrati, se je Eldar oddehnil. Hadži-Murat pa je vzel iz svojega redenika naboj, izdrl krogljo, s katero je bil zataknen, in potegnil iz njega papirnati svitek.

"Pismo za sina," je dejal, kačo ga Sado.

"Kam odgovor?" je vprašal Sado.

"Tebi, a ti ga pošlješ meni."

"Se zgodi," je rekel Sado in vteknil pismo v rednik svojih lastne čerkeske. Nato je vzel vrč v roke ter primeknil umivalnik k Hadžiju-Muratu. Hadži-Murat si je zavil rokave bešmeta na miščastih, od zapetja kvišku belik rokah in jih nastavljal curku hladne, prozorne vode, ki jo je ulival Sado iz vrča. Ko si je otrl roke s čisto, hrupavo brisačo, se je spravil k jedi. Tako je storil tudi Eldar. Dočim sta gosta jedla, je sedel Sado nasproti in se večkrat zahvalil za poset. Deček, ki je sedel pri vratih in ves čas ni odvrnil svojih svetlih črnih oči od Hadžija-Murata, se je smehljaj, kakor bi hotel s svojim smehljajem potrditi očetove besede.

Hadži-Murat, dasi ni zaužil že dvajset štiri ure niti grizljaja, je pojedel vendar le malce kruha in sira; nato je potegnil izpod kinžala nožič, nabral nanj medu in ga namazal na kruh.

"Naš med je dober. Letošnje leto je res pravo medno leto; mnogo ga je in dobrega," je rekel stari, očividno zadovoljen, ker je jedel Hadži-Murat njegov med.

"Hvala," je dejal Hadži-Murat in se odmeknil od jedi. Eldar bi bil rad še jedel, a storil je po gospodarjevem zgledu, odmeknil se od mize ter podal Hadžiju-Muratu umivalnik in vrč.

Sado je vedel, da tvega življenje, ker je sprejel Hadžija-Murata, zakaj po šamilovem sporu s Hadžijem-Muratom je bilo razglašeno vsem prebivalcem Čečnje, da ne smejo dajati Hadžiju-Muratu zavetja. Vedel je, da lahko vaščani vsako minuto zvedo o prisotnosti Hadžija-Murata v njegovem domu in zahtevajo, naj ga izroči. Ali Sado to ne le ni motilo, še veselilo ga je. Sado si je štel v dolžnost braniti gosta, če bi ga tudi stalo življenje; radoval se je samega sebe in bil ponosen nase, da ravna tako, kakor se spodobi.

"Dokler si pod mojo streho in mi je glava na ramenu, ti ne stori ničesar," je ponovil Hadži-Muratu.

Hadži-Murat mu je pogledal v bleščeče oči; videč, da govori resnico, je odgovoril z nekam slovesnim glasom:

"Naj ti bo dana radost in dolgo življenje."

Sado je molče prekrizal roke na prsih v znak hvaležnosti za dobro besedo.

Ko je zaprl oknice in pripravil dračje v komnu, je stopil Sado nenavadno veselo in razigrano volje iz gostinske sobe v tisti konec kočice, kjer je živela vsa njegova družina. Ženski se nista spali; govorili sta o nevarnih prišlecih, ki sta nočevala v gostinski sobi.

II.

Prav tisto noč so stopili v vnanji trdnjavi Vozdvi-ženski do petnajst vrst od aul, v katerem je nočeval Hadži-Murat, trije vojniki s podoficirjem skozi šahgrinska vrata. Vojniki so bili v kratkih kožuhih in visokih janjičjih kučmah, s plašči poviti preko ramen in obuti v visoke nadkolenke škornje—kakor so pač tedaj hodili kavkaški vojniki. S puškami na ramah so šli od kraja po cesti, čez petsto korakov pa so zavili z nje, šumastili kakih dvajset korakov s škornji po suhem listju na desno in se ustavili pri polomljeni platani, koje črno deblo se je videlo tudi v temi. K tej platani so navadno postavljali tajno stražo.

Jasne zvezde, ki so se zdele, da bežijo med vrhovjem dreves, dokler so korakali vojniki po gozdu, so zdaj obstale, bleščeč se živo izza ogoljenega vejčja.

"Hvala Bogu," je rekel suho podoficir Panov in snel dolgo puško z nasajenim bajonetom z ramena ter jo prislomil k deblu, da je zarožljala. Trije vojniki so stori enako.

"Saj jo imam," je srdito zarenčal Panov. "Izgubil sem jo... ali sem jo pozabil, ali pa mi je gredeč skočila iz žepa."

"Česa iščeš?" je vprašal eden izmed vojnikov s svežim veseljem glasom.

"Lulo iščem — vrag si ga vedi, kam je izginila."

"A cev je cela?" je vprašal sveži glas.

"Cev? Evo je."

"Kar iz tal ne maraš?"

"Kako neki!"

"To se brž naredi."

Pušiti na tajni straži je bilo prepovedano, a tukaj je bila bolj prednja nego tajna straža; postavljali so jo, da gorci ne bi mogli neopaženo pripeljati topa in streljati na trdnjavo, kakor se je dogajalo prej. Panovu se ni zdelo potreba, da bi si odrekel kajo, in sprejel je ponudbo veselega vojnika. Veseli vojniki je vzel iz žepa nožič in jel kopati v zemljo. Ko je izgrebel jamico, jo je ogledal, pričvrstil k nji cevko, naložil v jamico tobaka, potlačil ga in lula je bila gotova. Zveplenka je vzplamtela in za trenutek obsijala koščeno lice vojnika, ki je ležal na tleh. V cevi je zagrmelo in Panov je začutil prijetni vonj tlečega tobaka.

"Vleče?" je dejal, spravlja se na noge.

"Kako pa!"

"To vam je, dečko, Avdjev; prebrisana glava! Nu, daj da vidim."

Avdjev se je prevrnil na stran, izpušča dim iz ust, in odstopil mesto Panovu.

Panov je legel na trebuh, obiralsal cevko z rokavom in začel vleči.

Ko so se vojniki napuščili, se je razvil pogovor.

"Kaj pravijo, da je kapetan spet posegel v kaso; zaigral se je, viš!" je rekel eden izmed vojnikov z lenim glasom.

"Dober oficir je, to je znana stvar," je potrdil Avdjev.

(Dalje prihodnjič)

IZ DOMOVINE

Na grški univerzi v Solunu je bila te dni otvorena stolica za srbski jezik, ki je poverje na grškemu slavistu prof. Laskarišu, ki je študiral ne beograjski univerzi. Mladi grški slavist se je posvetil po največ izučevanju bizantinske in srbske zgodovine kakor tudi politični in kulturni razmeri in odnosu Bizancije in Srbije v srednjem veku. Nedavno je izdal obširno delo "Bizantinske princeze v srednjeveški Srbiji".

Osemnajst letošnjih nabornikov je stalo pred sodiščem v Gorici, ker so nosili na poti k naboru v gumnicah koščke makarohov. Obsodba je ostra: vsak nabornik bo sedel mesec dni v ječi.

Da je slovensko petje prepevano, o tem ste že slišali. Pa tega še ne, da je za slovensko petje določena tudi kazen: Le pojdi v gorško okolico, pa zapij: "Adijo, pa zdrava ostani!" — prišel bo črn možič prijel te bo trdo in te odpeljal. To se ne bo zadosti. Ozmerjan boš lahko in tudi tepen. Tudi ko se ne bo dovolj. Ko boš preležal eno noč zaprt, boš plačal 70 lir kazni, ker si pel.

Neko društvo je bilo kaznovano na 140 lir kazni, ker je razpošiljalo slovenska vabila. In vendar po zakonu ni prepovedano ne slovensko peti in ne razpošiljati slovenska vabila. Da ni zakonitosti — pa tudi ne smemo reči.

Oblasti so razpustile slovensko mladinsko društvo "Kres" v storjah pri Sežani. Orožniki so prišli v društvene prostore, publicirali prefektov dekret o razpustitvi ter zaplenili vse poslovsne knjige, pečat društva in društveno knjižnico, ki je štela kakih 170 leposlovnih knjig. Društvo se ne sme obnoviti.

Ameriški listi poročajo, da se je nekemu našemu emigrantu v Seattlu posrečilo izgotoviti izredno dragoceno violino. Ki glede tona prav nič ne zaostaja za slavnimi Stradivarijevimi violinami. Graditelj te violine je Nikola Vasič, rodom z Zvonika v Bosni. Odkril ga je znani virtuoz Elman.

Zveza srednjeameriških republik.

Senator Shipstead iz Minnesote je v nekem govoru izjavil, da bi predsednik Coolidge moral povabiti zastopnike republik Costa Rica, Salvador, Guatemala, Honduras in Nicaragua na konferenco v Washington, kjer naj bi se stvorila zveza srednjeameriških republik. Po bi pomagalo k mirnemu razvoju dotičnih držav, obenem pa bi jim bilo dokaz, da jim Združene države dobro želijo in ne zasledujejo kakšnih sebičnih ciljev.

Amerika se ne pridruži svetovnemu razsodišču.

Nekatere evropske velevalti niso hotele pristati na pogoje ameriškega senata, pod katerimi bi se Združene države pridružile svetovnemu razsodišču, in tako ostane vse pri starem. Amerika ostane izven Lige narodov in izven svetovnega razsodišča.

DOPISI.

(Nadaljevanje iz 5. strani)

nas mnogoštevilno poseti na omenjeni večer; in čim več jih bo v maskah, večje bo veselje in zabava.

Zabave bo za vse dovolj. Za srbeče pete bodo igrali slovenski fantje iz Joliet (Rud. Diechmanov orkester), kar se tiče pa prigrizka, ga bo preskrbel naš slovenski grocer in mesar Jerry Verbie. Imamo tudi nekaj kalifornijskih kapljic, s katerimi se bomo polagoma krepčali. Torej, pridite mnogo.

številno, maskirani ali nemiškirani, za vse bo dosti zabave in užitka. Na veselo svidenje 19. februarja zvečer.

Za društvo sv. Jerneja, št. 81 J. S. K. Jednote: Anton A. Verbie, tajnik

Pittsburgh, Pa.

Večkrat čitamo v listih, kako se organizirajo med nami razni klubi in društva, tako smo stotični tudi mi in ustanovili "Mladinski Dramatični Klub," katerega tvori izključno le naša mladina. Ta klub bi prirejal naše lepe slovenske igre, včasih pa tudi kako angleško igro za spremembo.

Ze na prvi seji smo sklenili, da vprizorimo našo prvo igro dne 20. februarja t. l. v Slovenskem Domu, in sicer igro "Stari in mladi," ki je bila igrana po vseh večjih naselbinah v Ameriki. Igra je zelo zanimiva, prava slika ljudskega življenja, v štirih dejanjih.

Kakor omenjeno, je to naša prva prireditev, na katero vabimo vse naše rojake, še prav posebno pa našo mladino, da nam gre na roko, ker so takšne prireditve zvezane z velikim trudom. Začetek točno ob pol osmih zvečer. Med dejanji se vrše še druge zabavne točke, tako da boste vsi zadovoljni, da ste nas posetili.

Louis Kompare jr., 5631 Carnegie St.

New York, N. Y.

Vabilo na družinski večer, katerega priredi v prid društvene blagajne slovensko podporo društvo Orel, št. 90 J. S. K. Jednote, v soboto, dne 19. februarja, 1927, v društveni dvorani na 62 St. Marks Place, New York City.

Prosta zabava, srečolov itd. Vsi newyorški in brooklynski Slovenci ste uljudno vabljeni na to prireditev.

Začetek ob sedmi uri zvečer. Za mnogobrojno udeležbo se najuljudneje priporoča.

Odbor.

Tem potom se tudi naznanja sklep zadnje letne seje, da se člana ali članice čaka radi asessamenta prvi mesec; drugi mesec se ga (jo) opomni pred sejo, ki ga (jo) suspendira.

Kateri član ali članica se ne udeležijo omenjene zabave, brez vzroka, plača v društveno blagajno en dolar.

Z bratskim pozdravom, Valentin Orehek, tajnik.

Lorain, O.

"Glej ga no hudimana," sem rekel samemu sebi, "imaš nekaj prav, ko me kličejo po imenu ptiča, ki je z mojim imenom nekaj v sorodstvu: že zopet sem se premudal." Pa ne, ta bi mi ostala tista selitev v krevi še od 12. leta naprej, ko sem prvič vržl culo čez rame ter bežal pred "polentarji" na Kranjsko in s Kranjskega zopet na Primorsko itd., dokler jo nisem pobral kar čez morje v objubljeni deželo Ameriko. Pa zopet to ne gre skupaj, kajti moje ime nima nič opravka z lastovicami, divjimi racami, in gosmi ter drugimi takimi ptiči selitvi. Kajti eno tako, ki je bolj mojemu imenskemu sorodniku v sorodstvu, je moj oče meseca decembra ustrelil mesto zajca, ne vem, kako da jo je videl, kajti po mojem mnenju zajci ne letajo po tleh.

Pa naj bo kakor hoče, domov je pa le prinesel pravo severno sovo. No, pa ravno preje sem trdil, da ne spadam med ptice selivke. Zlomka, sem že vse skupaj zapletel. Kako pa je ona sova prifrflala dol od seve- vera?

Vsem članom društva sv. Alojzija, št. 6 J. S. K. Jednote naznanjam, da moj sedanji naslov je 1688 E. 33rd St. Asessment pobiram vsakega 24. in 25. v mesecu; želim pa od članov, da mi ne nosijo plačevati pred sejo, ampak po seji do šeste ure zvečer.

Kot vam že znano, bo tudi le-

tos priredilo društvo sv. Alojzija maskaradno veselico na predpustno soboto, to je 26. februarja v Slovenskem Narodnem Domu. Za peselajne je Mike Tomažin obljubil, da bo že on skrbel z njegovim orkestrom, razna okrepčila in prigrizke se bo dobilo v mali dvorani.

Sedaj pa glej, čitaj in poslušaj: Nagrade, nagrade! Ako se lepo napraviš v maskaro, si gotov, da dobiš prvo nagrado. Drugo nagrado dobi najgrša, in tretjo druga najlepša. Pri plesih pa si deležen kar treh nagrad, ako si zmožen, da prekosiš ostale pri valčku, polki in fox trotu. Člani in članice, sedaj pa na vas apeliramo, da se zagotovo udeležite omenjene veselice, zraven pa pripeljite seboj prijatelje in znance, da bo dvorana polna, nabita, kajti več ko nas bo, bolj se bomo zabavali in s tem tudi pridobili kakšnega novega člana ali članice. — Pozdravi!

Max Kragely,

1688 E. 33rd St., Lorain, O.

Chicago, Ill

Člane in članice društva Zvon, št. 70 JSKJ pozivljamo, da se udeležijo mesečne seje v kar največjem številu, ker bo na dnevnem redu par zelo važnih točk, katere bo treba rešiti. Zeleti je tudi od vseh, da pridno agitirajo za društvo kajti iz zapisnika letne seje gl. odbora JSKJ je razvidno, da imamo za leto isto ali še bolj- šo priliko za pridobivanje novih članov kot lani. Vsaki član in članica naj pomni, da stori dobro delo za organizacijo, ako ji pridobi le enega novega člana v letu 1927. Ne glejte in ne čakajte kaj bo storil odbor; društveni odbor bo že storil svoje, vas vse pa veže sveta dolžnost, da isto storite, ker imate iste pravice kot odbor. Društveni odbor je le toliko več, da imate večji več prilike mahati po njem.

Kot vam je znano, je naše društvo član organizacije vlovenskih društev, katerega namenava zgraditi Slovenski Dom v Chicagu. V to svrhu priredi ta organizacija dne 12. marca 1927 veselico, glede katere bo še o priliki kaj več poročano. Za enkrat vas le opozorim, da pridno posežete po vstopnicah, kajti poleg zabave vam bo dotična vstopnica lahko prinesla avtomobil, če boste srečni.

In še enkrat: ne pozabite vsi priti na sejo 20. februarja! John Zvezich, tajnik dr. Zvon, št. 70 JSKJ.

"Ameriška zgodovina"

To je najnovejša slovenska knjiga v Združenih Državah, ki vam na domač, priprst način jasno opiše vso zanimivo ameriško zgodovino od odkritja Amerike pa do danes.

Knjiga ni samo poučna, pač pa tudi skrajno zanimiva. Obsega 244 strani, jo krasi obilica zgodovinskih slik, in velja samo 75 centov, s poštnino pa 85 centov. Dobi se pri

"Ameriška Domovina"

Cleveland, Ohio. 6117 St. Clair Ave.

Prvo letošnje

Skupno potovanje v stari kraj

priredimo na francoskem parniku "PARIS", ko odpluje iz New Yorka

NA 23. APRILA 1927

"Paris" je zlasti za tretji razred priznana najboljši parnik. Kakor na dosedanjih skupnih potovanjih se bodo tudi to pot nudi našim potnikom razne posebne ugodnosti in mas zastopnik bo potnike spremljal prav do Ljubljane.

Potniki ne se čim prej prijavi, zlasti ne-državlani, da jim bomo mogli preskrbeti še pred odhodom povratno dovoljenje (Permit), na podlagi katerega se bodo lahko nemoteno vrnili nazaj v Ameriko.

Drugo skupno potovanje se vrši istotako na parniku "Paris" in sicer 4. junija.

Razume se, da Vas lahko in radi odpravimo z vsakim drugim parnikom.

Ravno tako se vselej obrnite na nas: 1) kadar ste namenjeni poslati denar v stari kraj; 2) če želite dobiti denar iz starega kraja; 3) ako ste namenjeni dobiti kako osebo v to deželo; 4) kadar rabite kako pooblastilo, izjavo, pogodbo, ali kako drugo notarsko listino, ali če imate kak drug opravek s stariim krajem.

SLOVENSKA BANKA

Zakrajšek & Česark

455 W. 42. St. New York, N. Y.

Cistimo, barvamo, popravljamo
NEW YORK
Dry
CLEANING
I. SMUK, poslovođa
6220 ST. CLAIR AVE.
Pennsylvania 2063.
Pridemo iskat in pripeljemo na dom!

"The Central Co."
ELY, MINN.
Moške in deške obleke in vsakovrstne potrebščine.
Kadar rabite sveže cvetlice, naročite jih pri nas.
Rojaki, tržite v Narodnem Domu!

Vsak dan je najboljši dan za pridobivanje novih članov J. S. K. Jednoti

ANTON ZBAŠNIK
Slovenski Javni Notar
4905 Butler Street, Pittsburgh, Pa.

Izdajuje pooblastila, kupne pogodbe, pobornice vsake vrste, oporoke in vse druge v notarski posel spadajoče dokumente, bodisi za Ameriko ali stari kraj. Pišite ali pridite osebno.

MATIJA SKENDER, Javni Notar
ZA AMERIKO IN STARI KRAJ
1122 E. OHIO ST., N. S. PITTSBURGH, PA.
Telefon: CEDAR 3472
Izdajuje pooblastila, kupne pogodbe, pobornice, oporoke in vse druge v notarsko stroko spadajoče spise, pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

Največja in najstarejša slovenska zlatarska trgovina v Ameriki.
Zlatarske predmete vseh vrst, gramofone, plane in radio vseh cen in izdelkov dobite pri nas.
FRANK ČERNE
6033 St. Clair Ave. in 930 E. 79th St., Cleveland, O.

Vrednost vložne knjižice

V pismih, ki jih prejemo od strank, opazimo večkrat zagotovilo, da nalože pri nas denar kakorhitro spravijo v to svrhu večji znesek skupaj.

Res je, da večji znesek več zaleže, ni pa to pravičen pričetek nalaganja. Dokler imate denar v žepu, v predalu ali mogoče celo v nogavici, je izpostavljen raznim nevarnostim, zlasti skušnjavi, da ga potrošite brez posebne potrebe.

Če pa naložite denar v sigurni banki, se tej nevarnosti izognete. Vložna knjižica ima poleg drugih tudi to prednost, da Vas lahko obvaruje nepotrebnih izdatkov, ki so Vaša popolna izguba. Naložen denar je pa v slučaju resnične potrebe vrednost, ki se ne da izraziti v številkah.

Vloge od \$5.00 naprej obrestujemo po 4% za znesek, ki je vložen prvega dne vsakega meseca. Poleg tega vam nudi varnost, postrežbo in vse druge ugodnosti domača, po vseh Združenih državah priznana—

Frank Sakser State Bank

82 Cortlandt Street

New York, N. Y.

Imam na zalogi že nad 14 let

LUBASOVE HARMONIKE

vseh vrst in modelov, nemške, kranjske in chromatične; tri in štirivrstne, dvakrat, trikrat in štirikrat uglašene.

Imam na zalogi tudi kovečke, glasove, nove gotove mehove in druge posamezne dele. Cene harmonikam sem znatno znižal.

Pišite po cenik na:
ALOIS SKULJ
323 Epsilon Pl., Brooklyn, N.Y.
Edini zastopnik in založnik LUBASOVH HARMONIK v Združenih Državah

MOŽKE in ženske krasne najnovejša ure, prstane, diamante, verižice in vso drugo zlatnino. Daje prave glasne Victor gramofone, cena \$17.50 do \$1,000; prave slovenske Victor plošče in slovenske in v vseh drugih jezikih PIANO ROLE; zastave in regalije za društva. Pišite po brezplačni cenik, kar želite na vašega sobrata:

IVAN PAJK
24 Main St., Conemaugh, Pennsylvania.

Izšel je
Slovensko Amerikanski Koledar
za leto 1927
CENA 50c
s poštnino vred.
Z naročilom pošljite znamke ali pa moneyorder na
GLAS NARODA,
82 Cortlandt St., New York, N. Y.